ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)
της 17ης Ιουνίου 1998 *

Στην υπόθεση C-321/96,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Schleswig-Holsteinisches Oberverwaltungsgericht (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Wilhelm Mecklenburg

και

Kreis Pinneberg — Der Landrat,

παρισταμένου του **Vertreter des öffentlichen Interesses, Kiel**,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 2, στοιχείο α', και 3, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, της οδηγίας 90/313/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 7ης Ιουνίου 1990, σχετικά με την ελεύθερη πληροφόρηση για θέματα περιβάλλοντος (ΕΕ L 158, σ. 56),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Ragnemalm, πρόεδρο τμήματος, R. Schintgen (εισηγητή), G. F. Mancini, J. L. Murray και G. Hirsch, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: A. La Pergola
γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— ο Mecklenburg, εκπροσωπούμενος από τον G. Winter, καθηγητή στο Πανεπιστήμιο της Βρέμης,

— το Kreis Pinneberg — Der Landrat, εκπροσωπούμενο από τον δικηγόρο K. Lehming, του δικηγορικού συλλόγου Pinneberg,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον νομικό της σύμβουλο G. zur Hausen,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις του Mecklenburg, εκπροσωπούμενου από τον G. Winter, της Γερμανικής Κυβέρνήσεως, εκπροσωπούμενης

από τον δικηγόρο Βόννης D. Sellner, επικουρούμενο από τον E. Meyer-Rutz, Ministerialrat στο ομοσπονδιακό Υπουργείο Περιβάλλοντος, και της Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τον G. zur Housen, κατά τη συνεδρίαση της 13ης Νοεμβρίου 1997,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 15ης Ιανουαρίου 1998,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με διάταξη της 10ης Ιουλίου 1996, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο την 1η Οκτωβρίου 1996, το Schleswig-Holsteinisches Oberverwaltungsgericht υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, δύο προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία των άρθρων 2, στοιχείο α', και 3, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, της οδηγίας 90/313/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 7ης Ιουνίου 1990, σχετικά με την ελεύθερη πληροφόρηση για θέματα περιβάλλοντος (ΕΕ L 158, σ. 56, στο εξής: οδηγία).

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο προσφυγής που άσκησε ο Mecklenburg κατά του Kreis Pinneberg — Der Landrat (στο εξής: Kreis Pinneberg), ζητώντας να του χορηγηθεί αντίγραφο της απόψεως που διατύπωσε η αρμόδια για την προστασία του τοπίου αρχή στο πλαίσιο της διαδικασίας εγκρίσεως της κατασκευής τμήματος οδικής αρτηρίας, ονομαζόμενου «δυτική παρακαμπτήρια».

Το νομικό πλαίσιο

3 Σκοπός της παρούσας οδηγίας, κατά το άρθρο 1 αυτής, είναι «να εξασφαλισθεί η ελεύθερη πρόσβαση σε πληροφορίες για το περιβάλλον τις οποίες διαθέτουν οι δημόσιες αρχές, καθώς και η ελεύθερη διάδοση των πληροφοριών αυτών, και να οριστούν οι βασικοί όροι και προϋποθέσεις παροχής των πληροφοριών αυτών».

4 Το άρθρο 2 της οδηγίας ορίζει:

«Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας:

α) "πληροφορία σχετική με το περιβάλλον" είναι κάθε διαθέσιμο στοιχείο, υπό γραπτή, οπτική, ακουστική ή μηχανογραφική μορφή, για την κατάσταση των υδάτων, του αέρος, του εδάφους, της πανίδας, της χλωρίδας και των φυσικών χώρων, καθώς και για δραστηριότητες (συμπεριλαμβανομένων των δραστηριοτήτων που προκαλούν ενόχληση, όπως ο θόρυβος) ή μέτρα που επηρεάζουν ή δύνανται να επηρεάσουν δυσμενώς τα ανωτέρω και για δραστηριότητες ή μέτρα που αποσκοπούν στην προστασία των ανωτέρω, συμπεριλαμβανομένων των διοικητικών μέτρων και των προγραμμάτων προστασίας του περιβάλλοντος·

(...)»

5 Κατά το άρθρο 3, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, της οδηγίας,

«Τα κράτη μέλη δύνανται να προβλέπουν ότι επιτρέπεται η άρνηση χορήγησης των πληροφοριών αυτών όταν οι πληροφορίες έχουν σχέση με:

(...)

— υποθέσεις που εκκρεμούν ή εκκρεμούσαν ενώπιον δικαστηρίων ή υποθέσεις για τις οποίες διενεργείται είτε ανάκριση (συμπεριλαμβανομένου και του πειθαρχικού ελέγχου) είτε προανάκριση,

(...)».

6 Η οδηγία μεταφέρθηκε στο γερμανικό δίκαιο με τον Umweltinformationsgesetz (νόμο σχετικό με την πληροφόρηση για θέματα περιβάλλοντος, στο εξής: UIG), ο οποίος εκδόθηκε στις 8 Ιουλίου 1994 και τέθηκε σε ισχύ στις 16 Ιουλίου 1994.

7 Το άρθρο 3, παράγραφος 2, του UIG έχει ως εξής:

«Πληροφορία σχετική με το περιβάλλον είναι κάθε διαθέσιμο στοιχείο, υπό γραπτή ή οπτική μορφή, ή περιεχόμενο σε τράπεζα δεδομένων που αφορά

1. την κατάσταση των υδάτων, του αέρα, του εδάφους, της πανίδας, της χλωρίδας και των φυσικών χώρων,

2. τις δραστηριότητες, συμπεριλαμβανομένων των δραστηριοτήτων που προκαλούν ενόχληση, όπως ο θόρυβος, ή τα μέτρα που επηρεάζουν ή δύνανται να επηρεάσουν δυσμενώς τα ανωτέρω,

3. τις δραστηριότητες ή τα μέτρα που αποσκοπούν στην προστασία αυτών των τομέων του περιβάλλοντος, περιλαμβανομένων των διοικητικών μέτρων και των προγραμμάτων διαχειρίσεως του περιβάλλοντος.»

8 Κατά το άρθρο 7, παράγραφος 1, του UIG,

«1) Δικαίωμα [της ελεύθερης προσβάσεως στις σχετικές με το περιβάλλον πληροφορίες] δεν υφίσταται

1. όταν η διάδοση των πληροφοριών θίγει τις διεθνείς σχέσεις, την εθνική άμυνα ή το απόρρητο των διασκέψεων των δημοσίων αρχών ή όταν μπορεί να προκαλέσει σημαντικό κίνδυνο για τη δημόσια ασφάλεια, ή

2. διαρκούσας μιας δίκης, μιας ποινικής ανακρίσεως, ή μιας διοικητικής διαδικασίας, όσον αφορά τα στοιχεία που περιέρχονται σε γνώση των αρχών στο πλαίσιο της διαδικασίας, ή

3. όταν υπάρχουν φόβοι ότι η διάδοση των πληροφοριών μπορεί, κατά τρόπο σοβαρό και διαρκή, να αποδειχθεί επιζήμια για τα στοιχεία του

περιβάλλοντος, κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, σημείο 1, ή να διακυβεύσει την επιτυχία διοικητικών μέτρων, κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, στοιχείο 3.»

Τα πραγματικά περιστατικά της κύριας δίκης

9 Στηριζόμενος στην οδηγία, ο Mecklenburg ζήτησε την 1η Ιανουαρίου 1993 από τον Δήμο του Pinneberg και στις 18 Μαρτίου 1993 από το Kreis Pinneberg να του αποστείλουν αντίγραφο της απόψεως που διατύπωσε η αρμόδια για την προστασία του τοπίου διοικητική αρχή στο πλαίσιο της διαδικασίας εγκρίσεως των σχεδίων κατασκευής της «δυτικής παρακαμπτήριας.»

10 Με απόφαση της 17ης Μαρτίου 1993, το Kreis Pinneberg απέρριψε το αίτημα αυτό με το αιτιολογικό ότι η άποψη που διατύπωσε η διοικητική αρχή δεν συνιστούσε «πληροφορία σχετική με το περιβάλλον», κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο α', της οδηγίας, διότι αποτελούσε απλώς αξιολόγηση πληροφοριών στις οποίες είχε ήδη πρόσβαση ο αιτών και ότι, εν πάση περιπτώσει, συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις αρνήσεως χορηγήσεως πληροφοριών κατά το άρθρο 3, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, της οδηγίας, δεδομένου ότι η διαδικασία εγκρίσεως των σχεδίων θα έπρεπε να χαρακτηριστεί ως «προανάκριση».

11 Η αίτηση θεραπείας που υπέβαλε ο Mecklenburg απορρίφθηκε από το Kreis Pinneberg με απόφαση της 3ης Σεπτεμβρίου 1993.

12 Στις 4 Οκτωβρίου 1993, ο προσφεύγων άσκησε προσφυγή κατά των αποφάσεων αυτών ενώπιον του Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht, ισχυριζόμενος ότι η άποψη που διατύπωσε η διοικητική αρχή συνιστά διοικητικό

μέτρο και ότι, εν πάση περιπτώσει, η εκ μέρους της διοικητικής αρχής αξιολόγηση των στοιχείων που διέθετε δεν μετέβαλε τη φύση αυτών των στοιχείων ως «πληροφοριών σχετικών με το περιβάλλον». Ο Mecklenburg προσέθεσε ότι η διαδικασία εγκρίσεως των σχεδίων δεν συνιστά «προανάκριση» και, επομένως, δεν έχει εν προκειμένω εφαρμογή το άρθρο 3, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, της οδηγίας.

13 Με την απόφαση της 30ής Ιουνίου 1995, το Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht απέρριψε την προσφυγή με το σκεπτικό ότι οι σχετικές με το περιβάλλον πληροφορίες που ζήτησε ο Mecklenburg έθιγαν το απόρρητο των διασκέψεων των διοικητικών αρχών, κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, σημείο 1, του UIG.

14 Στις 27 Οκτωβρίου 1995, ο προσφεύγων άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του Schleswig-Holsteinisches Oberverwaltungsgericht.

15 Στη διάταξη περί παραπομπής, το δικαστήριο αυτό κρίνει ότι η διατυπωθείσα από τη διοικητική αρχή άποψη, την οποία ζητεί να πληροφορηθεί ο Mecklenburg, συνιστά «διοικητικό μέτρο προστασίας του περιβάλλοντος», κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο α', της οδηγίας. Επειδή, πάντως, είχε σχετικώς ορισμένες αμφιβολίες, ανέστειλε τη διαδικασία και υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Αποτελεί η άποψη που διατυπώνει μια κατώτερη διοικητική αρχή αρμόδια για την προστασία του τοπίου στο πλαίσιο της συμμετοχής φορέων εκπροσωπούντων το δημόσιο συμφέρον σε διαδικασία εγκρίσεως σχεδίου εκτελέσεως ενός έργου διοικητικό μέτρο σχετικό με την προστασία του περιβάλλοντος, κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο α', της οδηγίας 90/313/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 7ης Ιουνίου 1990, σχετικά με την ελεύθερη πληροφόρηση για θέματα περιβάλλοντος;

2) Αποτελεί η κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, σημείο 2, του νόμου Umweltinformationsgesetz (νόμου σχετικού με την πληροφόρηση για

θέματα περιβάλλοντος) διαδικασία ενώπιον των διοικητικών αρχών προανάκριση κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, της ανωτέρω οδηγίας;»

Επί του πρώτου ερωτήματος

16 Με το πρώτο του ερώτημα το εθνικό δικαστήριο ζητεί ουσιαστικώς να διευκρινιστεί αν το άρθρο 2, παράγραφος α', της οδηγίας έχει την έννοια ότι εφαρμόζεται επί απόψεως την οποία διατύπωσε διοικητική αρχή αρμόδια για την προστασία του τοπίου στο πλαίσιο της συμμετοχής της σε διαδικασία εγκρίσεως κατασκευαστικών σχεδίων.

17 Η Επιτροπή υπογραμμίζει σχετικώς ότι, όσον αφορά τον καθορισμό του πεδίου εφαρμογής της οδηγίας, η έκφραση «προστασία του περιβάλλοντος», που χρησιμοποιείται στο άρθρο 2, στοιχείο α', της οδηγίας, αναφέρεται μόνο στα «προγράμματα» ώστε να μην μπορεί να γίνει λόγος, όπως συμβαίνει στη διάταξη παραπομπής, για «διοικητικό μέτρο προστασίας του περιβάλλοντος». Πάντως, φρονεί ότι η άποψη που διατύπωσε η αρμόδια για την προστασία του τοπίου διοικητική αρχή πρέπει να θεωρηθεί ότι εμπίπτει στην έννοια του «διοικητικού μέτρου προστασίας του περιβάλλοντος» κατά την έννοια της οδηγίας.

18 Όσον αφορά τους διαδίκους της κύριας δίκης, αμφότεροι προβαίνουν στην ανάλυση του όρου «μέτρο» σε σχέση με το γερμανικό δίκαιο και διατυπώνουν απόψεις διιστάμενες ως προς το αν άποψη διατυπωθείσα από τη διοικητική αρχή, όπως αυτή που αποτελεί το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, συνιστά πράξη συνδεόμενη με συγκεκριμένη περίπτωση, επιδιώκουσα καθορισμένο σκοπό και έχουσα κανονιστικές συνέπειες, όπως απαιτείται προκειμένου να χαρακτηριστεί έτσι κατά το εθνικό δίκαιο.

19 Καταρχάς, πρέπει να τονιστεί ότι το άρθρο 2, στοιχείο α', της οδηγίας περιλαμβάνει στην έννοια της «πληροφορίας σχετικής με το περιβάλλον» οποιαδήποτε πληροφορία σχετική με την κατάσταση των διαφόρων περιβαλλοντι-

κών τομέων στους οποίους αναφέρεται, καθώς και τις δραστηριότητες ή τα μέτρα που θα μπορούσαν να επηρεάσουν δυσμενώς ή να προστατεύσουν τους εν λόγω τομείς, «συμπεριλαμβανομένων των διοικητικών μέτρων και των προγραμμάτων προστασίας του περιβάλλοντος». Από το γράμμα αυτής της διατάξεως προκύπτει ότι πρόθεση του κοινοτικού νομοθέτη είναι να δώσει στην έννοια αυτή ευρύ περιεχόμενο, περιλαμβάνον τόσο τα στοιχεία όσο και τις δραστηριότητες που αφορούν την κατάσταση αυτών των τομέων.

20 Εξάλλου, από τη χρησιμοποίηση στο εν λόγω άρθρο 2, στοιχείο α', της οδηγίας του όρου «συμπεριλαμβανομένων» προκύπτει ότι η έννοια των «διοικητικών μέτρων» δεν συνιστά παρά παράδειγμα των «δραστηριοτήτων» ή των «μέτρων» στα οποία αναφέρεται η οδηγία. Πράγματι, όπως υπογράμμισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 15 των προτάσεών του, ο κοινοτικός νομοθέτης απέφυγε να ορίσει την έννοια της «πληροφορίας της σχετικής με το περιβάλλον», πράγμα που θα μπορούσε να αποκλείσει κάποια από τις δραστηριότητες που ασκεί η δημόσια αρχή, ο δε όρος «μέτρα» που χρησιμοποίησε αποσκοπεί απλώς να διευκρινίσει ότι μεταξύ των πράξεων που εμπίπτουν στις διατάξεις της οδηγίας πρέπει να περιληφθούν όλες οι μορφές ασκήσεως της διοικητικής δραστηριότητας.

21 Συνεπώς, για να αποτελέσει μία διατυπωθείσα από τη διοικητική αρχή άποψη, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, «πληροφορία σχετική με το περιβάλλον κατά την έννοια της οδηγίας», αρκεί να αποτελεί πράξη δυνάμενη να επηρεάσει δυσμενώς ή να προστατεύσει την κατάσταση ενός των περιβαλλοντικών τομέων στους οποίους αναφέρεται η οδηγία. Αυτό συμβαίνει αν, όπως σημειώνει το αιτούν δικαστήριο, η άποψη αυτή μπορεί να επηρεάσει, όσον αφορά τα συμφέροντα προστασίας του περιβάλλοντος, την απόφαση εγκρίσεως των κατασκευαστικών σχεδίων.

22 Συνεπώς, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 2, στοιχείο α', της οδηγίας έχει την έννοια ότι εφαρμόζεται επί απόψεως την οποία διατύπωσε αρμόδια για την προστασία του τοπίου διοικητική αρχή στο πλαίσιο της συμμετοχής της σε διαδικασία εγκρίσεως κατασκευαστικών σχεδίων, αν η άποψη αυτή μπορεί να επηρεάσει, όσον αφορά τα συμφέροντα προστασίας του περιβάλλοντος, την απόφαση εγκρίσεως αυτών των σχεδίων.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

23 Με το δεύτερο ερώτημά του το εθνικό δικαστήριο ζητεί ουσιαστικώς να διευκρινιστεί αν η έννοια της «προανακρίσεως» που χρησιμοποιείται στο άρθρο 3, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, της οδηγίας έχει την έννοια ότι περιλαμβάνει μια διοικητική διαδικασία, όπως αυτή που προβλέπει το άρθρο 7, παράγραφος 1, σημείο 2, του UIG, η οποία περιορίζεται στην προετοιμασία ενός διοικητικού μέτρου.

24 Πρέπει σχετικώς να υπομνηστεί ότι το άρθρο 3, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, της οδηγίας επιτρέπει την απόρριψη, κατά τις διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας, αιτήσεων παροχής πληροφοριών όταν οι πληροφορίες αυτές έχουν σχέση με «υποθέσεις που εκκρεμούν ή εκκρεμούσαν ενώπιον δικαστηρίων ή υποθέσεις για τις οποίες διενεργείται είτε ανάκριση (συμπεριλαμβανομένου και του πειθαρχικού ελέγχου) είτε προανάκριση».

25 Δεδομένου ότι το άρθρο 3, παράγραφος 2, τρίτο εδάφιο, προβλέπει εξαίρεση από το γενικό σύστημα που καθιερώνει η οδηγία, δεν μπορεί να ερμηνευθεί κατά τρόπον ώστε τα αποτελέσματά του να εκτείνονται πέραν του μέτρου που είναι αναγκαίο για να διασφαλιστεί η προστασία των συμφερόντων τα οποία σκοπεί να κατοχυρώσει. Επιπλέον, το περιεχόμενο των παρεκκλίσεων που προβλέπει το άρθρο αυτό πρέπει να προσδιορίζεται με γνώμονα τους σκοπούς που επιδιώκει η οδηγία (βλ. απόφαση της 21ης Μαρτίου 1996, C-335/94, Mrozek και Jäger, Συλλογή 1996, σ. I-1573, σκέψη 9).

26 Όσον αφορά τους σκοπούς της οδηγίας, διαπιστώνεται ότι η αρχή της ελεύθερης προσβάσεως στις πληροφορίες καθιερώνεται με το άρθρο 1. Στην έβδομη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας υπογραμμίζεται ότι μπορεί πάντως να δικαιολογείται η απόρριψη αιτήσεως πληροφοριών σχετικά με το περιβάλλον «σε ορισμένες συγκεκριμένες και σαφώς καθορισμένες περιπτώσεις».

27 Ως προς τα συμφέροντα των οποίων την προστασία επιδιώκει να διασφαλίσει το άρθρο 3, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, της οδηγίας, πρέπει να παρατηρηθεί ότι οι παρεκκλίσεις που προβλέπει η διάταξη αυτή αφορούν πληροφορίες που έχουν στη διάθεσή τους οι διοικητικές αρχές σχετικές, καταρχάς, με υποθέσεις που εκκρεμούν ενώπιον δικαστηρίων, με υποθέσεις για τις οποίες διενεργείται ανάκριση (συμπεριλαμβανομένου και του πειθαρχικού ελέγχου) και, τέλος, με υποθέσεις για τις οποίες διενεργείται «προανάκριση». Συνεπώς, όπως παρατηρεί ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 23 των προτάσεών του, η εξαιρετική αυτή διάταξη αφορά αποκλειστικώς διαδικασίες δικαστικού ή οιονεί δικαστικού χαρακτήρα ή, πάντως, διαδικασίες οι οποίες καταλήγουν αναποφεύκτως στην επιβολή κυρώσεων, εφόσον διαπιστωθεί η διοικητική ή ποινική παράβαση. Στο πλαίσιο αυτό, ως «προανάκριση» πρέπει να θεωρηθεί το αμέσως προηγούμενο της δικαστικής διαδικασίας ή της ανακρίσεως στάδιο.

28 Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται από το ιστορικό της οδηγίας. Πράγματι, η πρόταση οδηγίας που υπέβαλε η Επιτροπή στις 31 Οκτωβρίου 1988 (ΕΕ C 335, σ. 5) προέβλεπε, στο άρθρο 8, παράγραφος 1, τη δυνατότητα εξαιρέσεως από το δικαίωμα προσβάσεως στην πληροφόρηση, όταν η άσκηση αυτού του δικαιώματος θα μπορούσε να προσβάλει «το απόρρητο της διαδικασίας ενώπιον του δικαστηρίου». Μόνο δε κατόπιν της γνώμης που εξέδωσε η Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή στις 31 Μαρτίου 1989 (ΕΕ C 139, σ. 47, σημείο 2.6.1), όπου προτάθηκε να γίνει μνεία στο απόρρητο «των διαδικασιών έρευνας ή ανάκρισης», προστέθηκε στην πρόταση σχεδίου οδηγίας ο όρος «προανάκριση».

29 Τέλος, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η ανάγκη ομοιόμορφης ερμηνείας των κοινοτικών οδηγιών αποκλείει, σε περίπτωση αμφιβολίας, να λαμβάνεται μεμονωμένα υπόψη το κείμενο μιας διατάξεως, αλλ' αντιθέτως απαιτεί να ερμηνεύεται και να εφαρμόζεται υπό το πρίσμα της αποδόσεώς του στις άλλες επίσημες γλώσσες (βλ. σχετικώς απόφαση της 2ας Απριλίου 1998, C-296/95, EMU Tabac κ.λπ., Συλλογή 1998, σ. I-1605, σκέψη 36). Συνεπώς, η επίμαχη γερμανική λέξη Vorverfahren πρέπει να συσχετιστεί, εκτός από την έκφραση Instruction préliminaire, azione investigativa preliminare, investigacíon preliminar και investigaçao preliminar της γαλλικής, ιταλικής, ισπανικής και πορτογαλικής αποδόσεως, επίσης με τους όρους preliminary investigation proceedings, της αγγλικής αποδόσεως, opspoeringsonderzoeken,

της ολλανδικής και indledende undersogelser, της δανικής. Όπως υπογραμμίζει ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 25 των προτάσεών του, από τη σύγκριση των διαφόρων αυτών γλωσσικών αποδόσεων προκύπτει ότι η «προανάκριση», στην οποία αναφέρεται η οδηγία, σχετίζεται με δραστηριότητες που προηγούνται δικαστικών ή οιονεί δικαστικών διαδικασιών, τις οποίες επιβάλλει η ανάγκη διεξαγωγής αποδείξεων επί μιας υποθέσεως πριν από την έναρξη της καθαυτό διαδικασίας. Αντιθέτως, η «προανάκριση» δεν αφορά όλες εκείνες τις διοικητικές πράξεις που μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο ένδικης προσφυγής.

30 Βάσει των ανωτέρω σκέψεων, στο δεύτερο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι ο όρος «προανάκριση» που περιέχει το άρθρο 3, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, της οδηγίας έχει την έννοια ότι δεν περιλαμβάνει μια διοικητική διαδικασία, όπως αυτή την οποία προβλέπει το άρθρο 7, παράγραφος 1, σημείο 2, του UIG, η οποία περιορίζεται στην προετοιμασία ενός διοικητικού μέτρου, στην περίπτωση που αυτή προηγείται αμέσως μιας δικαστικής ή οιονεί δικαστικής διαδικασίας και επιβάλλεται από την ανάγκη διεξαγωγής αποδείξεων επί μιας υποθέσεως πριν από την έναρξη της καθαυτό διαδικασίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

31 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Γερμανική Κυβέρνηση και η Επιτροπή, οι οποίες κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε με διάταξη της 10ης Ιουλίου 1996 το Schleswig-Holsteinisches Oberverwaltungsgericht, αποφαίνεται:

1) Το άρθρο 2, στοιχείο α', της οδηγίας 90/313/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 7ης Ιουνίου 1990, σχετικά με την ελεύθερη πληροφόρηση για θέματα περιβάλλοντος, έχει την έννοια ότι εφαρμόζεται επί απόψεως την οποία διατύπωσε αρμόδια για την προστασία του τοπίου διοικητική αρχή στο πλαίσιο της συμμετοχής της σε διαδικασία εγκρίσεως κατασκευαστικών σχεδίων, αν η άποψη αυτή μπορεί να επηρεάσει, όσον αφορά τα συμφέροντα προστασίας του περιβάλλοντος, την απόφαση εγκρίσεως αυτών των σχεδίων.

2) Η έννοια της «προανακρίσεως» που περιέχεται στο άρθρο 3, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, της οδηγίας έχει την έννοια ότι δεν περιλαμβάνει μια διοικητική διαδικασία, όπως αυτή την οποία προβλέπει το άρθρο 7, παράγραφος 1, σημείο 2, του Umweltinformationsgesetz, η οποία περιορίζεται στην προετοιμασία ενός διοικητικού μέτρου, στην περίπτωση που αυτή προηγείται αμέσως μιας δικαστικής ή οιονεί δικαστικής διαδικασίας και επιβάλλεται από την ανάγκη διεξαγωγής αποδείξεων επί μιας υποθέσεως πριν από την έναρξη της καθαυτό διαδικασίας.

Ragnemalm Schintgen Mancini

Murray Hirsch

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Ιουνίου 1998.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

H. Ragnemalm